

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det kan være, at jeg skal bidrage med en nyhed til hr. Kaj Poulsen. Næste punkt på Folketingets dagsorden er 1. behandling af forslag til lov om ændring af lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v. Det er en fortsættelse af nogle aktiviteter, vi har haft målrettet mod ungdomsarbejdsløsheden.

Det passer ganske enkelt ikke, når hr. Kaj Poulsen påstår, at der ikke bliver gjort noget for at sikre, at de unge kommer ind på arbejdsmarkedet.

Jeg kan stadig væk ikke føle mig overbevist om, at de unge, der har modtaget en uddannelse stærkt finansieret fra samfundets side, skulle stå svagere end de unge, som ikke har modtaget en uddannelse, og at de på den baggrund skulle have en fortrinsstilling i arbejdsløshedssystemet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Den sidste ordveksling her endte så med, at fordi nogle andre har det rigtig dårligt, så er der altså nogle, som i øjeblikket har det lidt bedre, som skal have det slemt. Det er den form for logisk tænkning, der åbenbart er hos fru Pia Christmas-Møller i øjeblikket. Jeg kan godt forstå, man bliver forvirret, når man skal forsvare det her makværk.

Må jeg ikke have lov til at sige: At holde den slags rørende taler om, at man skal skære ned for ledige, for unge ledige, for restgruppen, når man sidder med i en regering, som i øjeblikket sidder og forhandler om at lette formuebeskatningen i det her land, det er simpelt hen for galt. Det er simpelt hen for galt, at man vil være bekendt at stå og holde den slags taler.

Nu er jagten på de arbejdsløse nemlig gået ind for alvor. Og det er en rigtig grov fase, man er gået ind i her med det her forslag. Hele argumentationen bygger på latent mistro til de ledige, og det er simpelt hen horribelt.

Sandheden er, at der ikke er arbejde at få. Ledigheden stiger, og den stiger stærkt for tiden, og i al sin enkle visdom hvad gør man så? Ja, så bruger man igen skytset mod de ledige. Man kan snakke regelforenklinger og administrationslettelser lige så tosset, man vil. Sandheden er, at det er bedøvende ligegyldigt med den slags, i det øjeblik man skal spare penge. Så kan man hælde den ene nye bureaukratiske regel

efter den anden oven i hovedet på de arme mennesker, der skal sidde og administrere det her system. Det er simpelt hen for groft.

Der argumenteres med, at der ønskes en adfærdsændring. Jeg har talt om, hvilken adfærdsændring jeg kunne forestille mig. Det var, at man ikke skar ned for de arbejdsløse og opgav at give lettelser i formueskatten. Det ville være en rimelig adfærd. Men hvad er den logiske sammenhæng med at lave adfærdsændringer i det her forslag? Det er efter regeringens mening, at nu lader man arbejdsgiverne betale den første dags arbejdsløshed. Man indfører en karenssdag, for at de ikke skal kunne korttidsparkere folk i dagpengesystemet. Og så siger man: Så må vi også have en adfærdsændring fra den anden side. Som om den anden side kan komme og sige: Jeg vil ikke på arbejde i morgen. Jeg vil have en arbejdsløshedssdag. Jamen sådan er virkeligheden jo slet ikke. Det kan man ikke.

Der har tidligere i dag været talt om, at man skal lytte til praktikerne uden for huset her. Jamen så gå dog ud og lyt til dem! Klaveret spiller ikke sådan, at arbejdsløse bare kan sige: I morgen vil jeg ikke gå på arbejde. Og derfor skal de så selv betale de fridage, de vil tage sig. Sådan er det ikke.

Det her er et frontalangreb. Jeg har tidligere i år, da vi fik fremlagt tankerne allerede i april måned, sagt, at det her er et håndkantslag mod de arbejdsløse. Det er uværdigt for en arbejdsminister, som i andre sammenhænge forsøger at lave sit arbejde nogenlunde fornuftigt. Det er uværdige forslag, der er kommet ud af det. Det er ungdommen, det rammer. Det er restgruppen, det rammer.

Det rammer de nyuddannede, som om de ikke netop har bevist frem for nogen, at de står til rådighed for arbejdsmarkedet. De er lige blevet færdig med en lang uddannelse, de vil gerne, og hvad gør man så? Så siger man: Ud på bistandshjælpen med jer – i stedet for at lade dem komme ind i det arbejdsmarkedssystem, som kan hjælpe dem i gang og skaffe dem arbejde. For det er jo det, vi har arbejdsformidlingen til; de har i øvrigt lige lavet en mål- og middeldebat om, hvordan de skal gøre mere for at få anvist arbejde og lave opsøgende arbejde.

I stedet for brokker man de unge over i bistandssystemet. Det er det, der sker, hvis de ikke kan komme ind i dagpengesystemet. Og